

ΤΑ ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΩΗΝ ΝΤΟΥ'Α

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΕΣΩΣ ὁ Τζώνη τοίμασε τὴν πὸ γρήγορον δάγκα του, μπήκαν μέσα καὶ ξεκίνησαν. Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα βγήκαν σ' ἕνα μέρος ἐρημικὸ καὶ σκοτεινὸ.

— Σὲ δέκα λεπτά θάμαστε στὴν ὁδὸν Λουδγκαϊτ Χίλλ, εἰτε ὁ Χόλμς πηδώντας ἔξω ἀπὸ τὴ δάγκα. Ἀκολουθήστε με γρήγορα.

Πήραν τοὺς πὸ σκοτεινοὺς δρόμους καὶ δὲν ἄργησαν νὰ φτάσουν μπρὸς σπὸν τραπέζι-πὸ ὄκο τοῦ Παύλου Ἑστράντ. Μπρὸς τὸ κτίριον ἔπληξε κήτος. Ὁ Χόλμς καὶ οἱ σύντροφοὶ του πῆδσαν μέσα ἀπ' τὴς κινεζίδες καὶ πλησίασαν σ' ἕνα παράθυρο τοῦ ἰσογείου. Ἄνοιξαν τὸ παράθυρο μ' εἰκόλια καὶ κατόπιν ὁ Χόλμς χάραξε τὸ τζάμι μὲ τὸ διαμάντι τοῦ δαχτυλιδίου του. Ἐτσι μπήκανε νὰ χῶσι τὸ χέρι του καὶ ν' ἀνοίξῃ τὸ τζάμι.

— Ἀς τριπώσουμε τώρα μέσα, εἰτε σιγὰ ὁ ἀστυνομικὸς σὸ Χάρου καὶ σὸ Τζώνη. Σὺ, Δαβίδ, θὰ μείνης ἐδῶ καὶ θὰ παραφυλάξ, μὴ μὰς λάρουν μυροδιά. Τὸ παραμικρὸ πὸ θ' ἀντιληφθῆς θὰ σφουρίξῃς.

Μπήκαν κατόπιν σ' ἕνα διάδρομο, ἔφτασαν σὲ μιὰ ἀλλή καὶ στάθηκαν ἐμπρὸς σὸ παράθυρο τοῦ ἰδιαίτερου γραφείου τοῦ Παύλου Ἑστράντ. Τὸ παράθυρο ὅμως αὐτὸ εἶχε χοντρὲς σιδερένιες κινεζίδες.

— Τζώνη, εἰτε ὁ Χόλμς σπὸν πορθῦρα, νὰ μιὰ περιστάσι νὰ μὰς δεῖξῃς τὴ δύναμι σου. Μπορεῖς νὰ ξεκολλήσης ἢ νὰ σπάσης τὴς δυὸ ἀπ' αὐτὲς τὴς κινεζίδες;

Ὁ γιγαντόκομος Τζώνη ἀνασκαιπώθηκε, ἔπιασε μιὰ κινεζίδα καὶ ἄρχισε νὰ τὴν τοσβάῃ μ' ὄλη του τὴ δύναμι. Ἡ κινεζίδα μετακινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της. Ἐτοῦξε, λήγισε καὶ βγήκε.

— Μποράθ, Τζώνη! ψιθύρισε ὁ Χόλμς. Ἐμπρὸς τώρα, βγάλε μιὰ κινεζίδα ἀκόμα καὶ τὸ πέρασαι ἐν' ἔτοιμο.

Τὰ χέρια τοῦ Τζώνη ἦσαν πάλι καταταμιωμένα. Ὡστόσο τὰ σκούπισε ἀδιάφορα σὸ πανταλόνι του καὶ συνέχισε τὴ δουλειά του. Ἐτσι ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά εἶχε ξεκολλήσει μιὰ ἀκόμα ἀπὸ τὴς κινεζίδες τοῦ παραθύρου.

— Λαιμιά! εἰτε ὁ Χόλμς. Καὶ τώρα, Τζώνη, κάθισε ἐδῶ καὶ παραφυλάγε. Ἐγὼ καὶ ὁ Χάρου θὰ τριπώσουμε σὸ γραφεῖο.

Πράγματι, ὁ Χόλμς τριπώσε μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα καὶ πῆδσε σὸ γραφεῖο. Βοήθησε καὶ τὸ βοηθὸ του νὰ κόμῃ τὸ ἴδιο καὶ προχώρησαν ἐμπρὸς, φεπόμενοι ἀπὸ τὰ κλεφτοφάναρά τους.

— Χμ... ἔκανε ὁ Χόλμς κιντίζοντας γύρω του. Ἐδῶ εἶνε τὸ γραφεῖο τοῦ ἐμπιστοῦ ἀρχιπαλλήλου τοῦ Ἑστράντ, Σάρλεϋ Μπένσον, ἀσφαλῶς. Νὰ ὅμως μιὰ μικρὴ πόρτα. Ἀς τὴν ἀνοίξουμε καὶ ἄς περάσουμε σὸ δεύτερο γραφεῖο.

Τράβηξε ἀμέσως μιὰ δέματα ἀντικλειδιῶν, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ πέρασαν σὸ δεύτερο γραφεῖο.

— Ἐδῶ εἰμαστε σὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ Ἑστράντ, εἰτε σιγὰ ὁ ἀστυνομικὸς σὸ Χάρου. Αὐτὸ ἄλλωστε τὸ δείχνει ἢ πολυτέλεια πὸ ἰσάρχει γύρω. Τὸ τραπέζι τοῦ τραπέζιτη εἶνε ἀπὸ ξύλο τριανταφυλλιάς. Νὰ καὶ μιὰ μεγάλῃ ἐλασογραφία τῆς κ. Ἐλλεν Ἑστράντ, πάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ σιζίνου της. Πολυτελεῖς τάπητες, παραπέτασματα, χλιδὴ καὶ πλοῦτος. Ἀς μὴ χάνουμε ὁστόσο τὸν καιρὸ μὰς, παιδί μου. Στάσου ἐκεῖ στὴν πόρτα, πίσω ἀπ' τὸ παραπέτασμα καὶ παραφυλάγε. Ἀν ἀνοίξῃς κανένα ἴσποτο θόρυβο μὲ εἰδοποιεῖς. Ἐγὼ ἄρχετὴ δουλειά νὰ κόμω ἐδῶ πέρα.

— Μὰ δὲν πιστεύω νὰ μὰς ἐνοχλήσῃ κανεῖς, διδάσκαλε, εἰτε ὁ Χάρου. Στὸν κήπο παραφυλάει ὁ Δαβίδ καὶ στὴν ἀλλή, μπρὸς σὸ παράθυρο, ὁ Τζώνη.

— Δὲν εἶσαι πολὺ παρατηρητικὸς, Χάρου, ἀπάντησε ὁ Χόλμς. Δὲν εἶδες λοιπὸν σὸ πλαινὸ γραφεῖο, ἀπ' τὸ ἴσποτο περάσαμε, μιὰ ἄλλη πόρτα. Ἀν ἔρθῃ κανένας ἀπ' ἐκεῖ;

— Τέτοια ὥρα;

— Πολὺ τὸ φοβόμασ, καιδί μου. Γ' αὐτὸ ἔγχε γ' ἔφτασ καὶ τὰ

μάτια σου ἀναχτά.

Κατόπιν ὁ Χόλμς κάθισε μπρὸς σὸ γραφεῖο τοῦ Ἑστράντ, ἀνοῖξε διάφορα συρτάρια καὶ ἔβγαλε σωροὺς δολοφόρων ἐγγράφων, καταστίχων καὶ ἐπιστολῶν. Ὁρ' αὐτὰ τὰ ἔγγραφα, ὁ ἀστυνομικὸς τὰ μελετοῦσε καὶ τὰ ἐξέταζε μὲ μεγάλῃ προσοχή. Κάθε τόσο κοινοῦσε τὸ κεφάλι του καὶ χαμογελοῦσε. Τέλος πῆρε στὰ χέρια του καὶ ἄρχισε νὰ φυλλομετρήσ ἕνα κατάστιχο, μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφή: «Μυστικὸ Λογαριασμὸ τοῦ Ὁίκου Παύλου Ἑστράντ—Λονδίνου».

Ὁ Χόλμς ἔβρισε ἐπὶ μιὰ δολοφόρη ὥρα βυθισμένος στὴ μελέτη τοῦ καταστίχου αὐτοῦ. Κατόπιν κοίτησε τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε:

— Περὶεργο πράγμα! Ἡ ὁ Παύλος Ἑστράντ δὲν ἔλεγε τελεῖται τὰ τὴν ἀλήθεια στὴ γυναῖκα του γὰ τὴν οικονομική του κατάστασι, ἢ ἢ κ. Ἐλλεν τὰ ἔφερε ὄλα καὶ θέλησε νὰ μ' ἐξαπατήσῃ. Ναι, ναι, ἢ πτόχους τοῦ Ὁίκου Ἑστράντ ἦταν ζήτημα ὀλίγων ἡμερῶν. Ὁ τραπέζιτης Ἑστράντ δὲν εἶχε πάλι πεντάρια, Τεράστια χρέη τὸν ἐδάφναν. Ἄρα δὲν τὸν ἐδολοφόνησαν. Ἄρα αυτοκτόνησε. Ἀλλὰ ὄχι, ὄχι... Ὁ Χόλμς δὲν τὰ καταλῖνε αὐτὰ τὰ χάρτα. Θὰ μάθω τι ἔχει συμβεῖ, δὲν μὲ γελῶν εἰμένα εἰκόλια...

Ἐξερῶνα ὁ ἀστυνομικὸς ἐσώπασε καὶ στάθηκε ἀκίνητος. Τὰ μάτια του ἄστραφαν.

— Διάβολε, ψιθύρισε, τί τρέχει; Κάποιος ἔρχεται ἀπ' τὸ μέρος πὸν φοβόμουν. Νὰ!... Ἐξελιδόνη σιγὰ - σιγὰ τὴν πόρτα τοῦ πλαινοῦ γραφείου... Χάρου!... Κοίτησον γρήγορα!... Ἐδῶ, κάτω ἀπὸ αὐτὸν τὸν σοφά. Καὶ ταυνοδιά!...

Ὁ Χάρου γλῶστησε ἀθόρυβα σὴν γὰ τὰ, κάτω ἀπ' τὸ ἔπιλο πὸν τοῦδειξε ὁ Χόλμς. Ἀμέσως κατόπιν ὁ ἀστυνομικὸς τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ τοποθετήθηκε πίσω ἀπὸ τὸ βαρὺ παραπέτασμα τῆς πόρτας τοῦ ἰδιαίτερου γραφείου τοῦ τραπέζιτου.

ΕΝΑΣ ΚΛΕΦΤΗΣ ΠΟΥ ΕΙΛΑΘΗ ΟΙΕΙ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὁ ἀστυνομικὸς ἀντιπονοῦσε. Ποῖος ἦταν λοιπὸν ὁ μιστηριώδης αὐτὸς μεταμεσονίκιος ἐπισκέπτης; Καὶ τι ζητοῦσε στὴν Τροάτεζα;

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς βρισκότανε σὲ δυσάρεστη θέσι. Ἄν τὸν ἀνεκάλυπταν καὶ τὸν ἔπαιναν, δὲν εἶχε βῆμα νὰ φορηθῇ τίποτα, μόνο πὸν θὰ ἔχανε πολὺτιμο καιρὸ, δίνοντας στὴν ἀστυνομία ἐξηγήσεις—γὰ τὴ ἐνεργεία τοῦ ἐκείνη ἦταν παράνομη. Ὡστόσο ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἤθελε νὰ μῆθῃ μὲ κάθε τρόπο ποῖος ἦταν ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ἐπισκέπτης. Καὶ γ' αὐτὸ ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲν κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα.

Βαρὺ σποτάδι βασιλευσε τώρα, τόσο σὸ μεγάλο γραφεῖο, ὅσο καὶ σὸ ἰδιαίτερο. Ἡ χλωμὴ μονάχη ἀκίνητης τῆς σελήνης ἔρχοιχαν ἐκεῖ μέσα κάποια φῶς. Μιὰ σιλοῦεττα φάνηκε στὴν εἴσοδο τοῦ γραφείου. Ἦταν ὁ ἀπόροπος ἐπισκέπτης. Μπήκε μέσα, ξανάκλεισε τὴν πόρτα καὶ στάθηκε ἀκίνητος, σὴν νὰ κινταζε τριγύρω του.

Ὁ Σέρλοκ δάγκωσε τὰ χεῖλι του γὰ νὰ πῆξῃ μὲ ἀναφάνησι ἐκπλήξεως. Εἶδε μπροστά του, σὸ ἀνωρὸ φῶς τοῦ γραφείου, ἕνα ναύτη ἠλιοκωμένο, ἕνα πραγματικὸ θαλασσολόγο, ψηλόκομο καὶ κακοντιμμένο, μὲ γένεια πὸν κρύβαν τὸ μισὸ πρόσωπό του.

Ὁ ναύτης ἄρχισε νὰ προχωρήσ σιγὰ-σιγὰ, ῥιχώντας γύρω του ἐξεταστικὰ βλέμματα. Ξαναστάθηκε, φάνηκε σὴν ν' ἀρουνγκροῦτανε, ἔκανε δυὸ-τρὶα ἀκόμα δῆματα, καὶ ἄλυσε τὸ χέρι του... Ὁ ἀστυνομικὸς ἀνατρίγασε. Ἄν τραβοῦσε τὸ παραπέτασμα, πίσω ἀπὸ τὸ ἴσποτο ἦταν κρυμμένος ὁ Σέρλοκ Χόλμς, θὰ τὸν ἀνεκάλυπτε... Ἐὐτυχῶς ὅμως ὁ ναύτης πέρασε κοντὰ ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ καὶ προχώρησε πρὸς τὸ γραφεῖο... Στάθηκε ἐκεῖ καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ σὸ τραπέζι. Κάτι ζητοῦσε... Ἄναψε ἕνα σιγάρο καὶ τὸ ἔβρισε ἀμέσως. Εἶχε βρεῖ ἐκεῖνο πὸν ζητοῦσε: Ὁ Σέρλοκ Χόλμς τὸν εἶδε νὰ παῖρνῃ τὸ μυστικὸ βιβλίARIO τοῦ Ὁίκου Ἑστράντ.

Ὁ Χόλμς σήκωσε τώρα τὸ δεξιὸ χέρι του, πὸν κρατοῦσε τὸ περιστροφ. Ἦταν ἔτοιμος νὰ πυροβολήσῃ. Ὁ ναύτης ἔκανε μεταβολή καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀστυνομικοῦ... Βρισκότανε τρία

Ὁ ναύτης ἄρχισε νὰ προχωρήσ σιγὰ-σιγὰ...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τό άστείο τών φυλακισμένων. Η χαρτοσακκούλες με τ' άχυρα. Ο διάδοχος Γεώργιος στο Τατόι. «Τρόμε κι έμεις στο σπίτι μας τo μεσημέρι». Γιατί έγινε Ύπατος Άρμστος ό πρίγκιψ Γεώργιος. Η άχλαίνωτη φαντασία τών Γούρκων δημοσιογραφών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στις παλιές αθηναϊκές φυλακές του Τριγύτα, που βρισκόταν- οσαν στην όδον Σαρφή, είχαν κλείσει κατά τo 1899 πολλούς πολιτες για πολιτικά χρέη. Ένα πρωί λοιπόν οι διαβάτες της όδου Σαρφή θρέθηκαν μπροστά στο έξις περιεργo θέαμα: Άπό τά παράθυρα τών φυλακών κορμόντουσαν με σπάγγους διάφορες χαρτοσακκούλες γεμάτες άχυρα και σισμένες από κάτω. Έπάνω δε σε κάθε χαρτοσακκούλα ήταν γραμμένη ή λέξις: «Η τσέπη μου»!

Πίσω από τά σίδερα τών παραθύρων της φυλακής οι κρατού- μενοι γελούσαν και κουνούσαν δεξιά κι' άριστερά τις χαρτοσακκού- λες, θέλοντας να δείξουν έτσι ότι δεν είχαν να πληρώσουν παρά μo- νάμα άχυρα στους δανειστάς των!...

Όταν ο τελευταίος Βασιλευς τών Έλλη- νων Γεώργιος ο Β' ήταν ακόμη μικρός, ξιμενε τόν περισσότερο καιρό στο Τατόι, μαζί με τήν παιδαγωγό του.

Ο μικρός πρίγκιψ συνήθιζε μετά τo γεύμα να δγαίνει περίπατο στο δάσος περνώντας μπροστά από τά διάφορα οικόμια της βασι- λικής επαύλειω.

Μιά μέρα λοιπόν πέρασε και από τo ιδιαί- τερο οικόμιο του βοτανικού και χημικού Κορ- νιλόν, ό οποίος επιμελείτο τά βασιλικά κρασιά της Δεκελίας.

Ο Κορνιλόν, ό οποίος έκείνη τη στιγμή έ- γεμιάτiζε, υπεδέχθη τόν μικρό πρίγκιπα έγ- χυμιάς.

— Καλώς τo φιλαράκο μου, τού ειπε. Κό- πιασε να φάμε.

Και ό επιδοξος διάδοχος απάντησε με τη χαριτωμένη παιδική τόν άρέλεια:

— Όχι, κόριε, ευχαριστώ. Έφαγα πρό ό- λγιοι. Η μήπως νομίζεις ότι δεν τρώωε έ- μεις σάτι μας τo μεσημέρι;

Όταν ό πρίγκιψ Γεώργιος, έγινε Ύπατος Άρμστος της Κρήτης, ή Τουρκικές έφημερί- δες της εποχής έσχολιζαν τo γεγονός ως έξης:

«Ο πρίγκιψ Γεώργιος δεν τά πηγαίνει διόλου καλά με τή μητέρα του, τη βασίλισ- σα Όλγα. Καθημερινώς εμάλωνε μαζί της. Μιά μέρα μάλιστα τήν έβρισε χυδαία και τήν έχτύπησε!

«Ο βασιλευς και πατέρας του Γεώργιος, όταν έμαθε τά καθέκαστα, έθύμωσε κι' έδι- ωξε τo κακομαθημένο παιδι από τo σπίτι του. — «Γκουζόμυ γιοιομύειον!...» τού ειπε.

(Να μη σε ξαγαδούν τά μάτια μου). Τότε μεσολάβησαν ή Μεγάλες Δυνάμεις και πρό πάντων οι Ρώσοι, ως συγγενείς της Όλγας, και παρεκάλσαν τo Σουλτα- νο να επιτρέψη να πάη στην Κρήτη ό Γεώργιος, για ν' άπομα- κρυνθή από τήν Άθήνα, λίγον καιρό, ώσπου να περάση ό θυμός της Όλγας». Φαντασία δηλαδή άχλαίνωτη και αφηρησιασμένη.

Σε μιά ναυμαχία κατά τόν πόλεμο τού δώδεκα, ή όβιδες έπεφταν γύρω από τόν «Άβέρωφ» βροχηδόν. Η γαλιανή άπισσασφαρα είχε θολώσει άπ' τούς καπνούς κι' οι δαμονισμένοι κρoτιοι έδιναν τήν έντύπωση της συντελειας τού κόσμου.

Οι άξιωματικοί κι' οι ναύτες βρισκόντουσαν σε πλήρη παλειμική δράση και δεν πρόσθθαναν ούτε νερό να πιουν. Σε κάποια στιγμή, μέσα στο πανδαμύνο εκείνο, ακούστηκε ό κυβερνήτης τού «Άβέρ- ωφ» Δούσμανης, να λήη στο ναύαρχο Κουντουριώτη:

— Σάν να έπεινασα, κώμε ναίκαε. Δεν έχω φάει τίποτε. Και σεις θα πεινάσατε... Άν είχαμε κανένα αυγό να τo ρουφήζουμεσ στο πόδι...

Πρίν όμως τελειώσει καλά-καλά τή φράση του, μιά τούρκικη όβιδα πέρασε σφυρίζοντας τρομερά και χτύπησε πάνω από τo μεσάστεγο τού πλοίου.

Και ό Κουντουριώτης, χωρίς να χάση καιρό, φώναξε στο Δούσμανη χαμογελώντας: — Κυβερνήτα, αυγό δεν ζήτησες; Νά που σοι πρόσφερε ένα ό αντίπαλος. Και τί αυγό!... Χορταστικώτατο!...

μόλις θήματα μακριά του... Ο Σέρλοκ είχε κωφωμένα τά θλέμ- ματά του επάνω του. Έξαφνα, όμως, ό ναύτης έκανε μιά κίνηση, σαν να είχε λησμονήσει κάτι, και ξαναγύρισε στο γραφείο.

Ο Σέρλοκ τόν ειπε να ξαναγύριξη στο τραπέζι τού Παύλου Έστράντ και ύστερα να κάθεται, ήσυχο και άπαθής. Ο άστυνομι- κός δεν μπορούσε, μέσα στο μισοσκόταδο, να παρακολουθήση καλά όλες τις χειρονομίες του... Ήταν φανερό πώς ό άνθρωπος εκείνος δεν έκανε τίποτα και πώς καθόταν σαν να περίμενε κάποιον...

Πέρασαν έτσι λίγα λεπτά της ώρας. Ο Σέρλοκ άγωνιζότανε να συζητηθή και να μη χυμίξη πάνω στο ναύτη.

Έξαφνα, έτριξε ή πόρτα τού μεγάλου γραφείου. Βήματα δια- σπικά αντίηχσαν, και, τήν ίδια στιγμή, δύο σιδερένια χέρια άρπα- ξαν τo Σέρλοκ Χόλμς, ενώ μιά φωνή τού έλεγε:

— Μη κάνεις θήμα, είδεμύ κι' σοφ φρέμφο μιά σφαίρα στο κε- φάι! Σε συλλαμβάνω!... Είμαι ό λοχαγός Μόρφις, τού σταθμού Λουδνκάιτ... Έμπρός, άνδρες, κρατώ έναν!...

— Τρελλάθηκες, λοχαγέ! ούφλασε ό Σέρλοκ Χόλμς. Δεν άνα- γωρίζεις τόν καλύτερο φίλο σου!

— Διάβολε! μου φαίνεται πώς έξρω αυτή τή φωνή! ειπε ό λο- χαγός.

Ένας θόρυβος ακούστηκε τότε. Ο Χόλμς γύρισε άμέσως τo κεφάλι του και ειπε τo ναύτη να πηδή από τo παράθυρο τού ιδιαι- τερου γραφείου.

Γιά πρώτη φορά στη ζωή του ό Σέρλοκ Χόλμς τήν πάθαινε σαν άρχαίσιος. Ο κανά- γιαν ό ναύτης είχε αντίληψη ότι κάποιος ήταν κρυμμένος πίσω από τo παρατέτασμα και τόν παρακολουθούσε... Φαίνεται μάλι- στα ότι τόν είχε προσέξει τη στιγμή που έ- θβαινε από τo γραφείο, άφου έβαλε στην τσέπη τo βιβλάκιω. Γύρισε τότε ήσυχα- ή- συχα στο γραφείο και έθεσε άδόρυθα σ' έ- νέργεια τήν τηλεγραφική συσκευή, που συ- νέδεε τήν Τράπεζα τού Έστράντ με τόν ά- στυνομικό σταθμό, ειδοποιώντας ότι είχαν καί διαφρηκτες στην Τράπεζα.

Είχε ύπολογίσει ότι ή ξαφνική έπείμβασις της άστυνομιας θα έφερε κάποια σύγχυσι και κατά τή διάρκεια αυτής της συγχύσεως θα εύρισκε καιρό να πηδήσει από τo παρά- θυρο... Και δεν έπαισε έξω στους ύπολογι- σμούς του...

Πράγματι, Όταν ό Σέρλοκ Χόλμς άτη- λάγη από τά χέρια τού εδουνειδήτου λοχα- γού και έβγαλε τήν περρούτα του, για να τόν άναγνωρίση, ήταν πολύ άργα πειά για να σιλληφθή ό μυστηριώδης θαλασσόλυκος, που είχε ήδη χιθεί στους μικρούς και σκο- τεινούς δρόμους τού Λονδίνου.

— Βεβαιώθηκες τώρα, λοχαγέ, ότι είμαι έγώ; άνεγράψε με λύσσα ό άστυνομικός. Κα- λύτερα θά έκανες να κάθεται σ' αυγά σου, παρά να μου χαλάσης μιά δουλειά τόσο σο- βαρή... Είπες τούλάχιστον στους άνδρούπους σου να άφήσουν έλεύθερο τo βοηθό μου, τo Χάρου Τάξον, που τόν θρήνανε κάτω από τo σοφά;

— Έχουμε και ένα τρίτο, — άποκρίθηκε ό λοχαγός — αυτόν όμως δεν θα μπορούσαμε να σάς τόν παραδώσουμε τόσο εύκολα... Έ- βγαλε, με μιά γροθιά, τo μπί ένός άστυνομίου!... Ά! Ο άνθρω- πος αυτός ξέρει να πολεμά σαν λιοντάρι!...

— Είπε ό περματάρης ό Τζώνη! ειπε γελώντας ό Σέρλοκ Χόλμς. Πρέπει να θεοσής τόν έναιτο σου έντιμύ, που δεν σοφ ά- νοιξε τo κεφάλι στο δύο... Όστόσο πρέπει να τόν άφήσετε έλεύ- θερο. Είπε άνθρωπός μου...

— Μά πώς είναι αυτός που τo έσπασε άπ' τo παράθυρο;

— Αυτός είναι ό άληθινός κλέφτης! άποκρίθηκε ό άστυνομικός. Όστόσο, δεν πρέπει να έχουμε παράνομο άν κατορθώσω να μάζ δια- φύγη. Έσο τά κατάφερες να πιάσης τρεις... άθώους, έγω δε έξα- κήθισα ότι ύπάρχει ένας μυστηριώδης άνθρωπος, ό οποίος είχε συμφέρον να άποκτήση τo μυστικό βιβλάκιω της Τραπέζης Έστράντ. Μοι φαίνεται πώς ό άγνωστος που μπήκε εδω μέσα μεταμφιεμέ- νος σε θαλασσόλυκο, δεν έχει ταξειδέψει παραξέω από τόν Τάμεσι... Άς είναι όμως. Θα έξιχνιάσω τo μυστήριο αυτό... Καληνύκτα, λο- χαγέ μου!

— Τι ήλιθιος που είναι αυτός ό άστυνομός! φημίσε ό Σέρλοκ Χόλμς όταν θρέθηκε στο δρόμο με τo Χάρου Τάξον και με τόν Τζώνη, τόν περματάρη. Άν δεν έμρανιζότανε τήν τε- λευταία στιγμή, θα είχα συλλάβει αυτό τo ναύ- τη, και θα τελειώνε τώρα ή ύπόθεσι...

(Άπολοιδεί)

